

ဟန် (တောင်လုံးပြန်)
အိပ်နိုး
(ဒု တိ ယ အ ကြိမ်)

ဘဘဦးအောင်သင်းပြောတဲ့ မြို့ဂျိုဝတ္ထုအကြောင်း
မျိုးဆက်သစ်တိုးတက်ရစ်ဖို့
မြို့ဂျို

"မြို့ဂျို"ဆိုတာ မာန် (တောင်လုံးပြန်) ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါပဲ။ သို့သော်လည်း အဲဒီဝတ္ထုကို ဖတ်နေရင်းက ခေတ်တွေပြောင်းပြောင်းသွားတဲ့ သဘောကို သတိရသွားတာကြောင့် စာပေခေတ် ပြောင်းသွားတာလေးကို အရင်ပြောချင်ပါတယ်။

တို့ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ပြဇာတ်ဆန်းဆိုတာ ပေါ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းကတို့ တောင် စာမဖတ် တတ်သေးပါဘူး။ တို့ မမွေးသေးခင်က ပေါ်ခဲ့တာပါ။ ပြဇာတ်ဆန်းလို့ ဘာကြောင့်နာမည် ပေးခဲ့သလဲ ဆိုတော့ ဦးပုညတို့ ၊ ဦးကြင်ဥတို့ ရဲ့ ပြဇာတ်နဲ့ မတူတဲ့ အတွက်ကြောင့် ပြဇာတ်ဆန်းဆိုပြီးလုပ်တာ။ အဲဒီမှာ ပဒကုသလပြဇာတ်ဆန်းတို့ ၊ ဃောသကပြဇာတ်ဆန်းတို့ အဲဒီလိုပြဇာတ်ဆန်းတွေ ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ချင်းကလေးဖဝေး အဲဒီလိုပြဇာတ်ဆန်းတွေပေါ့။

အဲဒီလိုပြဇာတ်ဆန်းပြီးတော့မှ ဝတ္ထုဆန်းဆိုတာ ပေါ်လာပြန်တယ်။ အဲဒီတော့ဃောသက ဝတ္ထုဆန်းတို့ ၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထုဆန်းတို့ စသည် အားဖြင့်ပေါ့။ များ သောအားဖြင့် ရှေးတုန်းက ဇာတ်စင်ပေါ်တင်ပြီး ကခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းပြဇာတ်တွေကို ဝတ္ထုလိုလို၊ ဘာလိုလို၊ ဇာတ်လိုလို

လုပ်ပြီးတော့ တင်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခေတ်ကကြာတယ်။ အနည်းဆုံး ၁၀ နှစ်၊ ၁၅ နှစ်လောက် ကြာမယ်ထင်တယ်။ အဲဒီလောက်ကြာသွားပြီးမှ ဝတ္ထုဆိုတာပေါ်လာတာ။ အဲဒီလိုဝတ္ထုဆန်းပေါ်ပြီးမှ ဝတ္ထုဆိုတာပေါ်လာတာ။

ဝတ္ထုစပေါ်တုန်းက အဲဒီခေတ်ကလေးပဲ တန်ခေတ်ပေါ့ကွာ။ တစ်အုပ်ကို တစ်မတ်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ခေတ်စားခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာတွေက ပီမိုးနှင့်၊ မြမျိုးလွင်၊ သုခ၊ ရန်အောင်၊ တင်ထွန်း၊ သင်္ခါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကလည်း အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ တော်တော်ထွက်လာတာ။ အဲဒီဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း မှာ လည်း ဝတ္ထုတွေ တော်တော်များ တယ်။ အဲဒီကနာမည်ကြီးလာတဲ့ ဒဂုန်ခင်ခင်လေး၊ ဒဂုန်မြတ်လေး နွယ်တို့ ၊ ဇေယျတို့ ။ အဲဒီမှာ ဒဂုန်ခင်ခင်လေးကကို ကိုလေးဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ မှော်ဆရာမှတ်တမ်းဆိုတာ ရေးလေ့ရှိတယ်။ လစဉ်ပါတာ။ တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက လူငယ်ဘဝ၊ ကလေးဘဝသိပ်စွဲခဲ့တဲ့ ဟာပေါ့။ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွေ့လိုက်တာနဲ့ အဲဒီမှော်ဆရာမှတ်တမ်း ကောက်ဖတ်တာပဲ။

အဲဒီနောက်မှာ တော့ အပြင်မှာ ရေးတဲ့ မြစလွယ်ဆိုတာရေးတဲ့ စုန်း၊ တစ္ဆေ၊ ကဝေဝတ္ထုတွေပေါ့။ အဲဒီဝတ္ထုတွေလည်း ပေါ်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ အချစ်ဝတ္ထုတွေခုနစ်ခုနစ်ခု အသစ်ကလေးတွေ။ အချစ်ဝတ္ထု ခပ်ဆန်ဆန်နဲ့ စုန်း၊ တစ္ဆေဝတ္ထုတွေ အဲဒီလိုမျိုးတွေပေါ် လာပြီးမှ အဲဒီအချိန်မှာ ဘာဖြစ်လာသလဲဆိုတော့ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်၊ အမျိုးသားသပိတ် ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီအမျိုးသားသပိတ်အရှိန်နဲ့ တော်တော်ကလေးကို နိုင်ငံရေးတွေ နိုးကြားသွားတယ်။ နိုးကြားသွားတော့ အဲဒီအချိန်က ကမ္ဘာမှာ လည်း ကမ္ဘာနဲ့ မြန်မာကို နှိုင်းကြည့်ပြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည်သာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အဲဒီလို လှမ်းကြည့်ပြီး လွတ်လပ်ရေးအတွက်ကို စိတ်ဝင်စားလာတာပေါ့။ တို့ ဗမာအစည်းအရုံးကလည်း ပေါ်လာတယ်။ တို့ ဗမာအစည်းအရုံးကလည်း လွတ်လပ်ရေးအတွက် နှိုးဆော်တယ်။ သွေးထိုးတယ်ပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ တို့ ဗမာအစည်းအရုံးက နဂါးနီစာအုပ်တိုက်ဆိုတာ ပေါ်ထွက်လာတယ်။ အဲဒီနဂါးနီစာအုပ်တိုက်ဆိုတာကလည်း မျိုးချစ်စိတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေချည်းပဲအကုန်ထွက်တယ်။

ခုနတုန်းက အချစ်ဝတ္ထုတို့ ၊ ဘာတို့ ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီအချိန်မှာ တို့ ကဘယ်သူ့ကို သဘောအကျဆုံးလဲဆိုတော့ အိုင်ယာလန်လူမျိုးတွေရဲ့ သူပုန်။ အိုင်ယာလန်သူပုန်ပေါ့။ သူတို့ က အင်္ဂလိပ်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး သူပုန်ထတိုက်တဲ့ အခါကျတော့ တို့ ကလည်း အင်္ဂလိပ်ကို ဆန့်ကျင်ပြီးတိုက်တော့ အိုင်ယာလန်သူပုန်ကို သိပ်သဘောကျတယ်။ အဲဒီမှာ ဘာသာပြန်တွေထွက်လာတယ်။ အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲဆိုတော့ "အိုင်ယာလန်သူပုန်အဖွဲ့"၊ "ကျွန်ုပ်နှင့်မိုက်ကယ်ကောလင်း" တို့ ၊ "ကျွန်ုပ်တို့ စွန့်စားခန်းများ" တို့ အဲဒီလိုစာအုပ်မျိုးတွေထွက်လာတယ်။ နောက်တစ်ခါ နိုင်ငံရေးဘက်ကဆိုလို့ ရှိရင် ဗမာ့တော်လှန်ရေးတို့ ၊ ဓနရှင်လောက၊ ရေနံ၊ လူမွဲတို့ ၏ ထွက်ရပ်လမ်း၊ အဲဒီစာအုပ်မျိုးတွေပေါ်လာတော့ ဝတ္ထုဆရာတွေလည်း အဲဒီဘက်ခေတ်ကိုရောက်သွားတယ်။ ရောက်သွားတော့ဘာတွေဖြစ်သလဲဆိုတော့ မဟာဆွေတို့ ကအစ "သူပုန်ကြီးတို့ ၊ "သူပုန်အိမ်တို့ ၊ "လူမိုက်လောကီတို့ " အဲဒီစာအုပ်တွေထွက်လာ တယ်။ ဝတ္ထုတွေပြောင်းလာတာကိုပြောတာပါ။ "သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားတို့ ၊ "အရေးတော်ပုံ တပ်သားတို့ "အဲဒီလိုစာအုပ်မျိုးတွေ၊ ဝတ္ထုမျိုးတွေထွက်လာတယ်။ အဲဒီ "အရေးတော်ပုံတပ်သား"မှာ ရေးတဲ့ ရဲထွန်းလင်းဆိုတာအတော့်ကိုစာရေးကောင်းတယ်။ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားကတော့ မင်းတို့ သိကြတဲ့ အတိုင်းသိန်းဖေမြင့်ပေါ့လေ။ အဲဒီတုန်းကတော့သိန်းဖေပေါ့လေ။ သူရေးတဲ့ ဟာတွေ။ အဲဒီလို စာအုပ်မျိုးတွေပေါ်လာတယ်။ ရုပ်ရှင်လောကကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီလိုပဲ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး ရုပ်ရှင်တွေပေါ်လာတယ်။ ဥပမာ-ဂဠုန်မတို့ ၊ သူ

ပုန်ရင်သွေးတို့ ၊ သခင်မျိုးတို့ ၊ ဘွိုင်ကော်တာတို့ ။ ဘွိုင်ကော်တာဆိုတာ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတွေပေါ့ကွာ။ အဲဒီတုန်းက သပိတ်မှောက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက သိပ်ခေတ်မစားသေးဘူး။ ပထမအစတုန်းက ဘွိုင်ကော်ကော့လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီမှာ ဘွိုင်ကော်တာဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေပေါ်လာတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ စစ်ကြီးဖြစ်လိုက်တော့ အင်္ဂလိပ်အထွက် ဂျပန်အဝင်ပေါ့။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးတော့ ဂျပန်ဝင်လာရော။ ဂျပန်ဝင်လာတော့ ဂျပန်ခေတ်မှာ တော့ဖြင့် စာအုပ်တွေဘာတွေ သိပ်များများ စားစား မထွက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့ ၊ ရွှေတောင်တိုက်ပွဲတို့ ၊ အဲဒီလိုတကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေပေါ့။ ဂျပန်ခေတ်က ထွက်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားပေါ်လာတဲ့ ဝတ္ထုကတော့ မင်းဆွေရဲ့ "ဓား" ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုပဲ။ အဲဒီဝတ္ထုက တော်တော်ကို ခေတ်စားလိုက်တယ်။ နာမည်လည်း ကြီးတယ်ပေါ့နော်။ ခုလည်း ပြန်ရိုက်ထားတာ မင်းတို့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ ဂျပန်ခေတ်မှာ စာအုပ်တွေမည်မည်ရရ မထွက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ပြေးရ၊ လွှားရ၊ ဗုံးတွေကျ၊ စက်သေနတ်တွေက ပစ်နဲ့ အဲဒီလိုနေခဲ့ရတာ။

နောက်ကျတော့ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီးဖြစ်။ အင်္ဂလိပ်ပြန်ဝင်လာရော။ ဝင်လာတဲ့ အခါ ကျတော့ တွေ့အကြုံတွေက ပြောင်းသွားပြီ။ ပြောင်းသွားပြန်တော့ ပထမဆုံးထွက်လာတာကတော့ တက္ကသိုလ်ဘုန်းကြွယ်ရဲ့ ပြောက်ကျားတပ်သားဆိုတဲ့ စာအုပ်။ အဲဒီနောက်မှာ တော့ တကယ့် အရေးတော်ပုံတပ်သားတို့ ၊ ခုနတုန်းက ရဲထွန်းလင်းပဲရေးတာပဲ။ ပထမတုန်းက အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက ရေးခဲ့တာက အရေးတော်ပုံတပ်သား။ ဒီသပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတွေရဲ့ ဘဝကိုရေးတာ။ အခုတကယ့် အရေးတော်ပုံတပ်သားကျတော့ ဖက်ဆစ်တော်လှန်

ရေးက ပြောက်ကျားရဲဘော်တွေရဲ့ အကြောင်းကို ရေးတာ။ အဲဒီလိုရေးတာကနေ မြန်မာစာပေပြန်ထွန်းကားလာတယ်။ ဝတ္ထုတွေပေါ်လာတယ်။ သုခတို့ ၊ မဟာဆွေတို့ ရဲ့ ဝတ္ထုတွေလည်း ပြန်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဘာဝင်လာသလဲဆိုတော့ မှာခံဆိုတဲ့ ဝါဒပေါ်လာတယ်။ မှာခံဝါဒနဲ့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒလက်ဝဲပါတီပေါ့ကွယ်။ ပစ္စည်းမဲ့တော်လှန်ရေးတို့ ၊ အရင်းရှင်ဆန့်ကျင်ရေးတို့ ၊ အဖိနှိပ်ခံလူတန်းစားတို့ ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေလည်း ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီလိုပေါ်လာတဲ့ အခါကျတော့ ဝတ္ထုတွေမှာ အဲဒီအငွေ့တွေက လွှမ်းမိုးလာခဲ့တယ်။ အဲဒီထဲမှာ သိပ်ထူးခြားတဲ့ သူကတော့ ဗန်းမော်တင်အောင်ပါ။ ဗန်းမော်တင်အောင်က "ဘုန်းမောင်တစ်ယောက် ထဲရယ်"ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုနဲ့ ပထမဆုံးစာပေလောက ထဲမှာ နာမည်ကြီးသွားတာပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ အချစ်ဝတ္ထုတွေလည်း ပါရဲ့ ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်း နောက်ခံဝတ္ထုတွေလည်း ပါရဲ့ ။ အဲဒီကြားမှာ တဖြည်းဖြည်း ခေတ်စားလာတာက ဘာလဲဆိုတော့ ခုနတုန်းက လက်ဝဲဝါဒလို့ ခေါ်တဲ့ ပစ္စည်းမဲ့ တော်လှန်ရေးဘက်တော်သားဝတ္ထုတွေပေါ့။ အဲဒါတွေက သိပ်ပြီးတော့ ခေတ်စားလာတယ်။ အဲဒီခေတ် စားလာတဲ့ ကာလနောက်ပိုင်းကျတော့ ဆိုရှယ်လစ်ဝတ္ထုတွေ အဲဒါတွေဖြစ်လာတာပေါ့။

အဲဒီလိုဖြစ်ရင်းကနေ တိုတိုပြောရရင် ၁၉၈၈ခုနှစ်အရေးအခင်းဖြစ်ရော။ အရေးအခင်းဖြစ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ လူငယ်တွေလည်း နိုင်ငံခြားသွားတာတွေကသွား၊ ထွက်သွားကြ၊ ဟိုမှာ အလုပ်လုပ် ကြပေါ့။ အဲဒီလိုနေရင်းကနေကျတော့ သူတို့ ရဲ့ အတွေးအမြင်တွေက ပြောင်းသွားပြန်တယ်။ ဒီလိုနိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ ၊ စီးပွားရှာဖို့ ။ အဲဒီလိုသွားကြတဲ့ အထဲမှာ စာပေဝါသနာပါတဲ့ လူငယ်တွေလည်း ပါကြသေးတာကိုး။ အဲဒီလိုပါပြန်တဲ့ အခါကျတော့ တချို့ထင်နေတာနိုင်ငံခြား

သွားပြီး ဟိုမှာ စတင်ကျကျ၊ စမတ်ကျကျ အလုပ်လုပ်ရတယ်ထင်နေတာ။ ဟိုမှာ ကူလီသာသာပဲ လုပ်ရတာတွေ၊ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ခဲ့ရတာတွေကို ဘယ်သူကမှ သိပ်ပြီးမပြောကြဘူး။ လူတွေကလည်း မြင်နေကြတာ ဂျပန်သွားတယ်၊ စင်ကာပူသွားတယ်။ ပြန်လာတဲ့ အခါကျတော့ ပိုက်ဆံလေး၊ ငွေကြေးလေးပါတဲ့ အခါကျတော့ အဟုတ်ထင်။ အဲဒီအထင်ကြီးခံနေရတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်လိုနေရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပထမဦးဆုံး ထင်ထင်ရှားရှားကြီးရေးလိုက်တာကတော့ ပြေ(ဆေး-၂)ပဲ။ ပြေ(ဆေး-၂)က ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပါ။ သူကလည်း တကယ်နိုင်ငံခြားအတွေ့အကြုံလိုချင်လို့ စွန့်စွန့်စားစားသွားခဲ့တာ။ ဂျပန်နိုင်ငံကိုသွားတာ။ ဒီကဆရာဝန်အနေနဲ့ ဘာမှ လုပ်လို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒီတော့ ဟိုမှာ ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ သူ့စကားအတိုင်း အိုက်တိုးပဂေးဆန်ပေါ့။ အိုက်တိုးပဂေးဆန်ဆိုတော့ အိုးတိုက်ရတယ်၊ ပန်းကန်ဆေးရတယ်ပေါ့။ အဲဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရတာတွေကို အကုန်လုံးဖွင့်ရေးထားတာ။

အဲဒီတုန်းကပြေ(ဆေး-၂)ကို ဂျပန်ပြည်မှာ အတူတူသွားအလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အချို့က တော်တော်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူတို့ ပါရောဗြီး သိက္ခာကျတယ် ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ဘာပဲပြောပြော အဲဒီအတွေ့အကြုံတွေဟာ သူတို့ စိတ်ကူးယဉ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ လက်တွေ့လောကကို ပြန်ပြီးထင်ဟပ်တဲ့ ဝတ္ထုတွေဖြစ်လာတယ်။ လက်တွေ့လောကကို ထင်ဟပ်တဲ့ ဝတ္ထုတောင် မဟုတ်တော့ဘူး ။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဒီအတိုင်းပြန်ရေးပစ်တာ။ ရေးပစ်တာကိုကလည်း ဖတ်လို့ ကောင်းတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ သင်္ဘောသားတွေရဲ့ ဘဝကို ရေးတဲ့ ဟာတွေလည်း ပေါ်လာတယ်။ အခုဆိုရင် သင်္ဘောသားတွေရဲ့ ဘဝကို ရေးဖွဲ့တဲ့ အဏ္ဏဝါစိုး

မိုးဆိုလို့ ရှိရင် အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်။ လူချင်းလည်း

ရင်းနှီးပါတယ်။ ရင်းနှီးရုံတင်မကပါဘူး၊ လုပ်သားကောလိပ်မှာ ငါက အချိန်ပိုင်းသွားစာသင်သေးတော့ သူက ငါ့တပည့်ဖြစ်ခဲ့သေးတာကိုး။ သူတို့ ကပြန်ပြောပြတယ်။ သူတို့ ပြန်ပြောပြတဲ့ ဟာကို စာအုပ်တွေ ပြန်ပြီးရေးလိုက်တဲ့ ဥစ္စာဟာ တစ်ခါတည်းကို သဘောသားဘဝဆိုးတာတွေ၊ ကောင်းတာတွေ၊ ပျော်စရာတွေ။ ဆိုလိုတာကကွယ် သူတို့ ပျော်ကြတာရော၊ စိတ်ညစ်ရတာရော သူတို့ ရဲ့ အတွေ့အကြုံ အကုန်လုံးကို အရင်းအတိုင်း ဖောက်သည် ချတာ။ အဲဒီလိုဖောက်သည် ချတာကနေ စာအုပ်တွေ ဖြစ်လာတာပေါ့။ မဂ္ဂဇင်းဆောင်းပါးတွေဖြစ်လိုက်၊ ဝတ္ထုတွေဖြစ်လိုက်ပေါ့ကွယ်။ အသွင်အမျိုးမျိုး ရေးကြတာ။ ဒီတော့သူတို့ ရေးတဲ့ စာပေတွေဟာ စိတ်ကူးစာပေတွေ။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ ဖစ်ရှင် (Fiction) ခေါ်တာပေါ့။ စိတ်ကူးစာပေပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဥစ္စာက Fiction မဟုတ်ဘဲ Non-Fiction လို့ ခေါ်တဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြန်ရေးတဲ့ စာတွေဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်ကလည်း ဒါတွေကို ပြန်ကြည့်ချင်လာတယ်။ တိုင်းတစ်ပါးရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြန်ပြီးတော့ မျှဝေခံစား ကြည့်ချင်လာတယ်။ အဲဒီလိုအားဖြင့် အဲဒီစာအုပ်တွေကို ပရိသတ်က ပိုပြီးကြိုက်နှစ်သက်လာတယ်။ စိတ်ကူးဝတ္ထုတွေထက် ပိုပြီးကြိုက်လာတယ်။ အခုခေတ်ဟာ အဲဒီလိုဝတ္ထုမျိုး စိတ်ကူးမဟုတ်တဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြန်ပြီးရေးတဲ့ ဟာတွေကိုပိုပြီး ကြိုက်တဲ့ သဘော ဆောင်လာတယ်လို့ သဘောပေါက်လာတယ်။

ပြောချင်တာကတော့ စာအုပ်၊ စာပေအရေးအသားကလည်း နည်းနည်းခေတ်ပြောင်းလာတယ်။ ပရိသတ်တွေ တောင်းဆိုတာကလည်း ခေတ်ပြောင်းလာတယ်။ စိတ်ကူးစာပေခေါ်၊ စိတ်ကူးယဉ် စာပေခေါ် အဲဒီလိုအလွမ်း၊ အမော၊ အသော၊ အထွေအဲဒီလိုမျိုးတွေထက် တကယ်တွေ့

တဲ့ အတွေ့ အကြုံတွေကို လက်ဆင့်ကမ်းတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြန်ပြောတဲ့ ဟာတွေကို ပိုပြီးတော့ လက်ခံလာကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ မာန်(တောင်လုံးပြန်)ရဲ့ မြို့ဂျပိုးကလည်း အဲဒီဟာမျိုးတွေထဲမှာ ပါတယ် ။ သူရေးတဲ့ "ဒရမ်ဆရာ" ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ လည်း ဒီလိုပဲ တီးဝိုင်းမှာ ဒရမ်တီးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကိုပေါ့လေ။ သူ့ဒိုင်ယာရီကိုအခြေခံပြီး ရေးထား တာ။ အဲဒီလိုဟာပေါ့ ဝတ္ထုရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကိုပြန်ပြီး တော့ ဒိုင်ယာရီမှာ တွေ့တဲ့ အတိုင်းကို နည်းနည်းပါးပါး၊ ဝါကျချော အောင်လောက် ကလေးရေးထားတာကလွဲလို့ တကယ့်အဖြစ်အပျက် တွေပဲဆိုပါတော့။ အဲဒီမှာ လည်း ဒီလိုပဲ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်ပြီး ဖောက်သည် ချထားတာပဲ။ အခုမြို့ဂျပိုးမှာ လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒီလိုပဲ နောက်တစ်ခု ဒီကောင်လေး ငါ့ဆီကို အမှာ စာရေးဖို့ ပို့ထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်လည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီမှာ လည်း ပြည်ပမှာ ပြေးရ၊ လွှားရ၊ အဖမ်းခံရတာတွေ၊ ဒုက္ခရောက်ရတာတွေ၊ ငတ်တာ၊ ပြတ်တာ တွေအစုံပါပဲကွယ်။

ပြောချင်တာက သူတို့ ဟာ ပြည်ပမှာ စွန့်စွန့်စားစား သွားလုပ်လိုက် လို့ သူတို့ လည်း ဘယ်လောက် စွန့်စားရတယ်၊ ဘယ်လောက်လုပ်လိုက် ရတယ်ဆိုတာ။ ဇိမ်နဲ့ နေရတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတွေ အကုန်လုံး ပေါ် လာအောင် ဖောက်သည် ချထားတာပါပဲ။ မြို့ဂျပိုးဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဖတ်လိုက်ရတဲ့ အခါမှာ တော့ စာပေကောက်ကြောင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို သွားပြီးစဉ်းစားမိတာနဲ့ မြို့ဂျပိုးကို မရောက်နိုင်တော့ဘူး။ နောက်တစ်ပတ်ကျမှ မြို့ဂျပိုးဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုဆက်ကြသေးတာပေါ့ကွယ်။

မြို့ပျဉ်းဝတ္ထုအကြောင်းကို ရေးဖို့ အတွက် ဝတ္ထုစာပေလမ်းကြောင်း ပလ္လင်ခံလိုက်တာ ရှည်လွန်းသွားတာကြောင့်ခုမှ ပဲ မြို့ပျဉ်းဆီကိုရောက် ပါတော့တယ်။ ရေးသူကမာန်(တောင်လုံးပြန်)တဲ့ ။ နာမည်ကြည့်လိုက် တာနဲ့ စိတ်ထဲကအင်း၊ ဒီကောင်တော်တော်ခံခဲ့ရဟန်တူရဲ့ လို့ အောက် မေ့လိုက်မိတယ်။ စဉ်းစားကြည့်လေ။"မာန်"ဆိုကတည်းက ကိုယ့်ဘာ သာကိုယ် ကျားဘသားလုပ်ထားတဲ့ အသံ မဟုတ် လား။ ဒါကြောင့် အဲဒီ လိုတွေးလိုက်မိတာပါ။ ကံထားလိုက်တော့၊ ဒါနဲ့ တင်စကားရှည်ပြီး တစ် ပတ်စာ ကုန်နေပြန်ရော့မယ်။ မြို့ပျဉ်းဆီသွားလိုက်ကြဦးစို့။ ဝတ္ထုမစ သေးခင်မှာ ရှေ့က အဖွင့်စကားလေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ရအောင် ...

"နားမလည်ကြသူတွေက ပျဉ်းတဲ့ ဗျာ၊ မြို့တော်ယဉ်ကျေးမှုကို အ ထောက်အကူပြုနေတဲ့ တက္ကစီသမားကို ဒီလိုခေါ်တာဟာ အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ တက္ကစီယဉ်ကျေးမှုကိုစော်ကားတာပဲ"

ဒီအဖွင့်စကားကို ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ပဲ တက္ကစီလောကရဲ့ အတွေ့အကြုံ တွေကို တင်ပြတော့မယ် ဆိုတာမှန်းလို့ ရနိုင်ပြီပေါ့။ အဖွင့်မှာ ကိုပဲ သူ တွေ့ခဲ့၊ ကြုံခဲ့ရတဲ့ နိုင်ငံခြားတက္ကစီလောက၊ တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာတွေအကြောင်းကို ထိုက်သင့်သလောက် ရေးသွားလိုက်ပါသေး တယ်။ ရန်ကုန်တက္ကစီလောက အကြောင်းနဲ့ တက္ကစီသမားတို့ ရဲ့ ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေဟာ ဘယ်မျှကျယ်ဝန်းများ ပြားကြောင်းကို အကျဉ်းမျှ ရေးသွားလိုက်တာကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး။ သူ့ရဲ့ တက္ကစီသမားကာလ သက်တမ်းမှာ ...

"တစ်နေ့ကို လူဆယ်ယောက်ပဲ ဆက်ဆံရတယ်ထား၊ ရက်ပေါင်း ၃၆

၅၀ မှာ လူပေါင်း ၃၆၅၀၀ဦး ရှိလောက်ပါပြီ။ အဲဒီမှာ တွေ့ကြုံရတဲ့ လူမှု
ဘဝတွေဟာလည်း ဘာစုံသလဲမမေးပါနဲ့ ။ မြို့တော်မှာ ကျင်လည်နေတဲ့
လူတန်းစားဘဝပေါင်းစုံရဲ့ စရိုက်မျိုးစုံဟာ ကျွန်တော့်ကားထိုင်ခုံပေါ်မှ
ထိုင်သွား ကြဖူးပါတယ်။ သူတို့ ပေးခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာတွေ၊ သူတို့ ဖွင့်ဟခဲ့
တဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် စဉ်းစားစရာဖြစ်လို့ နေပါတ
ယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရဘာမျှ ရှာလို့ မရတဲ့ မြို့ပြထဲမှာ သူတို့ ရော၊
ကျွန်တော်တို့ ပါ တမေ့တမော ဖြတ်သန်းနေရတာဘဝလား။ ကျွန်တော်
တို့ နဲ့ ခေတ်ကို အပြိုင်အဆိုင် ဖြတ်သန်းသူတွေဖြစ်တဲ့ ရာဇာနေဝင်း၊
ဇော်ဝင်းထွဋ်တို့ ကို လူတွေသိပေမယ့် တင်မြရီနဲ့ ခက်ခက်ဝေတို့ ကျ
တော့ ကျွန်တော်ပြောပြမှ သိပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူတွေမသိကြပေမယ့်
သူတို့ လေးတွေဟာလည်း ဒီခေတ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းနေဆဲပါ။ ကျွန်
တော်နဲ့ တော့သိပ်တည့်"

မာန် (တောင်လုံးပြန်) ဇာတ်ပို့လိုက်ပုံက မယဉ်ဘူးလား။ ဖတ်လို
က်တာနဲ့ ဘယ်လိုမိန်းကလေး တွေအကြောင်းရေးတော့မယ်ဆိုတာကို
စာဖတ်သူကချက်ချင်းသိလိုက်ရပြီ။ တစ်နေရာမှာ အခန်းဖွင့်ထား လိုက်
ပုံကိုကြည့်ပါဦး။

"ကျွန်မဒီမှာ နေပူခံပြီး ရပ်နေတာနှလုံးသားရေးရာ ဖြေရှင်းဖို့ မဟု
တ်ဘူး ၊ ဝမ်းစာရှာနေတာ ရှင့်တဲ့ "

တကယ့်ကိုရဲရဲတောက် ကြေညာချက်ပါပဲဗျာ။

အတွေ့အကြုံတွေကို ပြန်ပြောနေသူ တက္ကစီဒရိုင်ဘာက မိုးအောင်
တဲ့ ။ အတွေ့အကြုံလို့ ပဲ ပြောခဲ့တယ်နော်။ ဇာတ်လမ်းလို့ ပြောမယ်ဆိုရ
င် ဟိုနားတစ်ကွက်၊ ဒီနားတစ်ကွက်ယောင်ယောင် ကလေးပဲပါတယ်။
ပြောရရင်တော့ဇာတ်လမ်း Plot မပါဘဲ မြို့တော်လူနေမှုဘဝအစုံစုံကို

တစ်ခန်းရပ် ပြဇာတ်လိုတန်းစီပြီးတင်ပြသွားတာပါပဲ။

သွေးသားကို ရင်းနှီးပြီး စီးပွားရှာနေရတဲ့ မိန်းကလေးတွေအကြောင်းကိုရေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ စနစ်ကြီးကြောင့်၊ ခေတ်ကြီးကြောင့်၊ ဘာကြောင့်၊ ညာကြောင့်ဆိုတာတွေကိုတော့ တစ်ခွန်းမှ မှတ်ချက် မပေးဘူး။ အတွေ့အတိုင်း၊ အရှိအတိုင်းပြောသွားတာပဲ။

ပြောသံထဲမှာ ရှုတ်ချသံ မပါဘူး။ မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်နဲ့ ပြောတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဥပေက္ခာသံနဲ့ ပြောတယ်။

အဲ... စိတ်ပျက်တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတာတွေကိုလည်း ကြားရတယ်။ ဘယ်သူတွေအကြောင်းကို ပြောသလဲဆိုတော့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ဘုရားလိုလို၊ တရားလိုလို လုပ်နေတဲ့ လူတွေရဲ့ အကြောင်းပါပဲ။ သူတို့ ကိုတော့ မိုးအောင်က စိတ်ပျက်အထင်သေးပုံရတယ်။

မုန်းစိတ်၊ ရွံ့ရှာစိတ်နဲ့ ပြောတာကတော့ အထူးကုဆေးရုံတွေအကြောင်းပါပဲ။ တစ်ခါမှာ တော့ "ကိုကာလာ" ဆိုတဲ့ အညာသားအူတူတူငနဲက အထူးကုဆေးခန်းကောင်တာက ကောင်မလေးကို လူနာတွေသေသွားရင် ဘယ်မှာ ထားသလဲလို့ သွားပြီးမေးလိုက်မိတာ။ ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မိုးအောင်ပြောသွားတာကို ကြည့်ပါဦး။

"ကိုကာလာဆိုတဲ့ လူကလည်း အဲဒီလိုကြံကြံဖန်ဖန်လူဗျ။ အထူးကုဆေးခန်းကြီးတွေရဲ့ အထာကိုသူမသိဘူး။ အထူးကုဆေးခန်းဆိုတာတွေက သေဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သိပ်မုန်းကြတာ မဟုတ်လား။ သေကိုမုန်းတာမှ ပြောရမှာ တောင် ခပ်ခက်ခက်ရယ်။ မတော်တဆဆေးလာကုရင်း ဆေးခန်းမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ရင် အဲဒီအလောင်းကို အမြန်ထုတ်သွားဖို့ ဝရန်းသုန်းကားပါ။ သေဆိုတဲ့ စကားလုံး

ကို အဲဒီလောက်အထိ မုန်းကြတယ်။ လာဘ်ပိတ်တယ်ပေါ့ဗျာ။ နိမိတ်မ
ကောင်းဘူး၊ လူနာတွေ အထင်သေးမယ်။ သေချင်ရင် အပြင်မှာ သေကြ၊
အထူးကုမှာ လာမသေကြနဲ့ ပေါ့ဗျာ။ အရင်ကဆေးရုံတွေ၊ ဒေသန္တရ
ဆေးခန်းတွေ ဆက်ဆံရေးမပြေပြစ်တာ ဘာဟုတ်သေးလဲ။ အခု တချို့
အထူးကုဆေးခန်း ကဝန်ထမ်းတွေ ငွေမျက်နှာလိုက်ပုံကပိုဆိုးပါရော
လား။ ခေါင်းကိုက်လို့ ပဲလာပြပြ၊ ဖင်နာလို့ ပဲ လာပြပြ
ဓာတ်မှန်ရိုက်ခိုင်းမယ်၊ သွေးစစ်ခိုင်းမယ်၊ စမ်းသပ်ခန့် နေအောင်တော
င်းမယ်။ ဒါပုံမှန်ပဲ။ ကိုယ်ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိရဘဲ ငွေကတော့ ချော
ကနဲထွက်သွားတာပဲ။ ဝန်ထမ်းတွေက လူနာတွေကို ကုန်ပစ္စည်းရောင်း
ဝယ်သလို သဘောထားကြသလားမသိဘူး။ လူနာများများ လာရင် စမ်း
သပ်ခ များများ ရမယ်၊ ဆေးရောင်းရမယ်၊ ဝန်ဆောင်ခများများ ရမယ်။
ခြေချော်လက်ချော်ဆုံးပါးသွားရင်လည်း ရောင်းမှားဝယ်မှား ရှိတတ်တာ
ပဲလို့ ယူဆကြဟန်တူပါတယ်။ သူတို့ မှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိဘူး။ လူနာ
သေဆုံးသွားတာတောင် သူတို့
ရောဂါနာမည်တပ်မပေးနိုင်တာတွေမကြာခဏ။ ကံပေါ့လေဟုတ်လား။"

ကဲ ကြည့်စမ်း၊ မိုးအောင်ပြောသွားလိုက်ပုံက ရယ်ကာမောကာနဲ့
ပြောသွားတာကြောင့် ဒေါသဖြစ်ရမလိုလိုနဲ့ ကြေကွဲစရာဖြစ်မနေပေဘူး
လား။

တကယ့်ကိုရယ်စရာကောင်းတဲ့ တက္ကစီသမားတွေ၊ ကားပွဲစားတွေ
ရဲ့ ဘဝတွေလည်း ပါသေးသကွ။ တက္ကစီကို ဈေးဆစ်ကြသေးတယ်မဟု
တ်လား။ အဲဒီမှာ သူရေးထားတာက "သူတို့ က ဆစ်ကို ဆစ်ရမှ ကျေနပ်
တာ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ ဆိုရင် ဆစ်ပြီ၊ ဘယ်လောက်ပဲ
ဈေးမှန် ပြောရုံမကလို့ လျှော့ပြောပြောရအောင်ဆစ်တယ်" တဲ့ ။ ငါ့မှာ
လေ အဲဒါဖတ်ရင်း မဆီမဆိုင် ကိုယ့်လူကြီး မင်းသိန္နီကိုမြင်ယောင်ပြီး ရ

ယံမိသေးဗျာ။

အောင်မယ်၊ အဲဒီထက်ရယ်စရာကောင်းတာတွေလည်း
ပါသေးသဗျာ။ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး။။

"တက္ကစီသမားဆိုတော့ ယာဉ်တိုက်မှုတွေ၊ ဘာတွေကို မျက်မှန်းကျိုး
ပါတယ်ဆိုမှ မြန်မာ ဇာတ်ကားတွေမှာ ဆယ်ကားကြည့်ရင် ခုနစ်ကား
လောက်က ယာဉ်တိုက်မှုပါတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံဆို ကျွန်တော်မပြောပါ
ဘူး။ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေညားရဖို့ ယာဉ်တိုက်မှုပါတယ်။ ဇာတ်
ဆောင် တစ်ဦးဦးကို ဖယ်ထုတ်ချင်ရင်လည်း ယာဉ်တိုက်မှုပါတယ်။ ဇာ
တ်နာဖို့ အလှည့်အပြောင်းမှာ လည်း ယာဉ်

တိုက်မှုပါတယ်။ ကြာတော့ ဒီကားတွေကိုကြည့်ပြီး
ကားထွက်မောင်းရတာတောင်ခပ်လန့်လန့်ပဲ"

အဲဒါမြို့ဂျာနယ်ပါပဲဗျာ။ ဖတ်ပြီး တသသ ရင်သိမ့်လွမ်းမောနေလိမ့်မယ်
တော့ အာမမခံဘူးနော်။ ရန်ကုန်မြို့တော်ရဲ့ လူနေမှုဘဝအစုံစုံ၊ စရိုက်
အမျိုးမျိုးကို ပက်ပင်းတွေ့ရမှာ သေချာတယ်။ ငါတို့ တစ်တွေ အလွန်ရို
သေရတဲ့ ဆရာဇော်ဂျီက ဖြစ်အပ်သည် ကို ရေးသောဝတ္ထု၊ ဖြစ်တတ်သ
ည် ကို ရေးသော ဝတ္ထုရယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ မာန်(တောင်လုံးပြန်)
ကတော့ဖြစ်အပ်တာလည်း မဟုတ်၊ ဖြစ်တတ်တာ လည်း မဟုတ်။ ဖြစ်
နေတာကို ရေးလိုက်တာပဲလို့ သာ ပြောချင်မိတယ်။ ဖတ်ကြည့်ကြပေါ့။

မာန် (တောင်လုံးပြန်)က မကြာခင် နောက်တစ်အုပ်ထွက်ဦးမယ်ဆို
ကိုး။ "လန်းဖိုင်စာသိုက်" တဲ့ ။ ကြည့်လေ၊ ဝတ္ထုနာမည်ကိုက ... ။

အောင်သင်း

၂၀၀၆၊ မေ ၂၆၊ ဇွန် ၂၊ ဈေးကွက်ဂျာနယ်

"နားမလည်ကြသူတွေက ဂျပိုးတဲ့ ဗျာ၊

မြို့တော်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို

အထောက်အကူပြုနေတဲ့ တက္ကစီသမားကို

ဒီလိုခေါ်တာဟာ

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ တက္ကစီယဉ်ကျေးမှုကို

စော်ကားတာပဲ"

လူကြီးမင်းသာ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကို လာရောက်လည်ပတ်မယ်ဆိုရင် သွားလိုတဲ့ နေရာ၊ မြင်ချင်တွေ့ချင်တဲ့ အရာ၊ အမှတ်တရဖြစ်အောင် လေ့လာသွားမယ့်ဌာနတွေများ ရှိရင် လူကြီးမင်းဘယ်သူ့

ကိုအကူအညီတောင်းမလဲ။ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေကိုလား။ သူကရော ဘယ်လောက်အားလပ်မှာ မို့လဲ၊ လမ်းပြမြေပုံလား၊ ဒါဟာလည်း လုံလောက်တဲ့ အားကိုးစရာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာမြို့တော်တွေအားလုံးမှာ လူကြီးမင်းတို့လို အလည်အပတ်ခရီးသွားတွေအတွက် အသုံးဝင်ဆုံး၊ မြို့တော်ရဲ့ နှလုံးသွေးပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကိုအားကိုးပါ။ ဒါဟာကြား ဝါတာ မဟုတ်ဘူး ။ မြို့တော်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့ ဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့ အသုံးတည့်သူတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ မရှိရင် မြို့တော်ဟာ ကျဉ်းမြောင်းမွန်းကြပ်ပြီး တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့သွားပါလိမ့်မယ်။ လူကြီးမင်းတို့ ရဲ့ အလိုဆန္ဒတွေ အစဉ်အမြဲချောမွေ့စေအောင် စွမ်းဆောင်ပေးနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကို နားမလည်ကြသူတွေကဂျပိုးတဲ့ ဗျာ။ မြို့တော်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို အထောက်အကူပြုနေတဲ့ တက္ကစီသမားကို

က်အကူပြုနေတဲ့ တက္ကစီသမားကို

ဒီလိုခေါ်တာတော့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ တက္ကစီယဉ်ကျေးမှုကို စော်ကားတာပဲ။ ဘယ်သူတွေဘာပဲ ပြောပြောပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကနေ့ထိခံယူထားတာ ကျွန်တော်တို့ ဟာ မြို့တော်ရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်တွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာပဲ။

ဟိုခေတ်ဟိုအခါက အဖြစ်အပျက်တွေ ကျွန်တော်မပြောတော့ဘူး။ ယနေ့ခေတ်မှာ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ရာဇာနေဝင်းရှိမယ်။ တာရာမင်းဝေရှိမယ်။ နီကိုရဲရှိမယ်။ ချောစုခင်ရှိမယ်။ မျိုးလှိုင်ဝင်း ရှိမယ်။ ဇော်ဝင်းထွဋ်ရှိမယ်။ မျိုးကြီးရှိမယ်။ လေးဖြူရှိမယ်။ နေမျိုးဆေးရှိမယ်။ ပြီးတော့ တခြား ကျွန်တော်လက်လှမ်းမမီတဲ့ နယ်ပယ်တွေက လူရွယ်တွေရှိကြပါမယ်။ ဘာပဲပြောပြော ဒါဟာကျွန်တော်တို့ ခေတ်ပဲ။ ဒီလူတွေပါဝင်နေတဲ့ မြို့ပြထဲမှာ ကျွန်တော့်လို လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေတဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေ နေရာမျိုးစုံမှာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ဟာ ပွင့်လင်းရိုးသားတဲ့ ခေတ်ပါ။ လက်တွေ့အသုံးဝင်တဲ့ မူဝါဒတွေကို တိုက်ရိုက်အသုံးပြုနေတဲ့ ခေတ်၊ ဖိုမကွဲပြားခြားနားတဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးတွေလျော့ပါးပြီး အားလုံး ပခုံးချင်းယှဉ်နေတဲ့ ခေတ်၊ ရုပ်ဝါဒတွေကို စိတ်ကြိုက်လေ့လာအကဲခတ် လို့ ရတဲ့ ခေတ်၊ ဗုဒ္ဓအယူဝါဒတွေ ထွန်းတောက်နေတဲ့ ခေတ်၊ ဒါတွေ အားလုံးဟာ ကြောင်းကျိုးညီမျှစွာ ဆက်စပ် ဖြစ်ပေါ်ပြီး ဘဒ္ဒကမ္ဘာရဲ့ သမိုင်းသစ်တစ်ခုကို ထွင်းနေကြပါတယ်။ ဒီလိုပြန်စဉ်းစားရင်း တက္ကစီသမား ဖြစ်ရတာကို ကျွန်တော်ဟာမြို့တော်ကြီးအပေါ် အလွန်ချစ်မြတ်နိုး နေမိပါတယ်။ သည် မြို့တော်ကြီးထဲမှာ အလှုပ်ရှားဆုံး၊ အတက်ကြွဆုံး၊ ဝန်ဆောင်မှုအရှိဆုံးမြို့တော်ရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ပါလို့ ထပ်ပြောချင်ပါတယ်။ လွန်တယ်ထင်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။ တက္ကစီသမား တစ်ယောက်ဟာ သူ့မြို့တော်ကို ဒီလောက်တော့တွယ်တာမှာ ပဲ။ ဒီလိုတွယ်တာစေတဲ့ အကြောင်းတရား တွေကတော့ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါတော့တယ်။

ဘုရားစူးရစေရဲ့ ၊ တက္ကစီစမောင်းတဲ့ နေ့က စိတ်လှုပ်ရှားမှုဟာ လူပျိုညထက်ဆိုးပါတယ်။ အသက်က(၂၂)နှစ်လေး။ ဆယ်တန်းမအောင် တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုအဖေကသူ့ခြေရာနင်းဖို့ သင်္ဘောသား ဇာတ်သွင်းပေမယ့် ဗွေပါတဲ့ ကျွန်တော့်ခြေထောက်က ဘယ်လိုမှ ရေထဲမရောက်နိုင်တာ သိတော့ မိသားစု မျက်နှာစုံညီတိုင်ပင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အထက်မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဘွဲ့ရပြီးပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး မိဘ မျက်စိအောက်မှာ အပြစ်ကင်းလို့ ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်အောက်က ညီမဆို ရင်လည်း စက်မှုတက္ကသိုလ်ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်မှာ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ဆိုတာ လက်ကြောတင်းမှ ဖြစ်တော့တာဗျ။ ဘာပဲဝယ်ချင်ချင်၊ ဘာပဲလုပ်ချင်ချင် ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေလေးနဲ့ မှ လူရာဝင်တော့တာကိုး။ နောက်ဆုံးအဖေက သူ့ SE (အက်စ်အီး) ကား၏ (သ)အကွာရာလေးကို တက္ကစီ လုပ်ပေးတယ်။ အားလုံးကလည်း သဘောတူပါတယ်။ မန္တလေးက အဖေအစ်ကိုကြီးကတော့ ကြားကြားချင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့တာပဲ။

"ဟေ့ကောင်အောင်မင်း ... မင့်သားကို ဂျပိုးဖြစ်စေချင်လို့ လား၊ ဒီကောင့်ကြောင့် ငါတို့ အမျိုး နာမည်ပျက်မယ်ကွ"တဲ့ ။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဘဝပေါင်းများစွာက ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုတွေကြောင့် တက္ကစီသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာရတယ်လို့ သဘောထားရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်း ကတော့ လူကြီးတွေက ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ကလေးစရိုက်တွေကိုကြည့်ပြီး အင်ဂျင်နီ

ယာတို့ ၊ စစ်ဗိုလ်တို့ ၊ ဆရာဝန်တို့ ၊ ကျောင်းဆရာတို့ စသည် ဖြင့်ပေါ့ဗျာ ။ ဘာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ညာဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့၊ ခန့်မှန်းပြောဆို ကြတာကြုံဖူး၊ ကြားဖူးတယ်။ ဘယ်မိဘမှ ကိုယ့်ကလေးကို တက္ကစီသမားဖြစ်မယ်လို့ ဟောကိန်း မထုတ်ကြတာ။ အဲဒီတုန်းက တက္ကစီလောကဟာ ဒီလိုမှ မကြီးကျယ်သေးဘဲကိုး။ လူကြီးမိဘတွေ မျက်စိထဲမှာ တက္ကစီကားကြီး မောင်းပြီး မြို့တော်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို တည်ဆောက်နေတဲ့ ခေတ်လူငယ် တွေ မမြင်မိကြသေးဘူး။ သူတို့ အမြင်မှာ က တက္ကစီသမားဆိုရင် အသက်လေးဆယ်ကျော်ကနေ ခြောက်ဆယ် စွန်းစွန်းတွေအထိ မြင်နေကြတာဆိုတော့။ အနုပညာလောကမှာ မျိုးကြီးတို့ ၊ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်တို့ နေရာယူလာသလို တက္ကစီလောကမှာ လည်း ကျွန်တော်တို့လို လူငယ်တွေ နေရာယူလာကြတာ ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးတစ်ခုပါပဲဆိုတာ၊ အခုတော့လက်ခံလိုက်ရပြီ။ ကြည့်လေ၊ မြို့ပြရဲ့ တက္ကစီ လောကထဲမှာ လူရွယ်တွေကအများ ဆုံး။ ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ သင်္ဘောသား၊ ရုံးမန်နေဂျာ၊ ကုန်သည် ... ဒါတွေလည်း တက္ကစီလောကမှာ ရှိတယ်။ ဒီလိုလူတွေ ပါဝင်လာတဲ့ မြို့တော် တက္ကစီလောကကို သေသေချာချာလေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင် ဂျပိုးဆိုသူတွေနည်းသွားပါပြီ။ အရင်ကတော့ ရှိတယ်၊ များ တယ်။ တက္ကစီသမားဆိုရင် တကယ့်ကျား ဆိုးတွေလို့ ထင်ရအောင် ဂျပိုးကျခဲ့တဲ့ ခေတ်ဟာ လွန်သွားပါပြီ။ ဘယ်ဗျာ ... သုံးလေးနှစ်ကဆိုရင် ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဂျပိုးလို့ မြင်တာပဲ။

ကျွန်တော်ဂျပိုးကျရတာလည်း မပြောနဲ့ လေ။ တက္ကစီသမားတွေကို ပညာသင်ပေးကြတဲ့ ခရီးသည် တွေကိုယ်တိုင်က တက္ကစီစီးတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ ဘယ်လိုပညာပြတော့မယ်ဆိုတာ အရင်တွေးတာကိုး။ ကျွန်တော် တက္ကစီစမောင်းတဲ့ နေ့မှာ ပဲ မှတ်မှတ်ရရ ကြုံရတာပြောပြပါမယ်။ ဒါကို

မပြောခင် ကျွန်တော့်အကြောင်း အရင်ပြောပြချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်နာမည် "မိုးအောင်" "တနင်္ဂနွေသား"ပါ။ ၁၉၇၀ မှာ မွေးပါတယ်။ ရုပ်ရည်အနေနဲ့ ထင်သာမြင်သာရှိအောင်ခိုင်းနှိုင်းပြရရင် တည်တည်တံ့တံ့ရှိတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေကို ဖယ်ထားလိုက်

ဗျာ။ အရပ်ကငါးပေလေးလက်မ၊ ကိုယ်ကာယတောင့်တောင့်နဲ့ လောကကိုသရော်နေတတ်တဲ့ စိတ်ကြောင့် ဂျိမ်းကာရေရုပ်မျိုး၊ ဘယ် တော့မှ အပိုးမကျိုးတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ဆိုတော့ အိမ်မှာ လည်း အဖေနဲ့ ဆို တကျက်ကျက်ပဲ။

"တောက် ... ဘယ်ဘုံဘဝကများ ငါတို့ ဆီ "လူလာဖြစ်ရတာလဲ၊ ငါ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်ဒီလို သားသမီးမျိုးနဲ့ ကြုံရမယ်လို့ တွေးတောင်မ တွေးကြည့်မိဘူး"

အဖေက အဲဒီလိုမှတ်ချက်ချတယ်။ ကျောင်းနေတုန်းကလည်း အတန်းပိုင်ဆရာမက ကျွန်တော်တို့ ထိုင်တဲ့ နေရာကို "စနေထောင့်အုပ်စု" တဲ့ ။ လူဟာသူလမ်းနဲ့ သူလာတယ်ဆိုတာအမှန်ပဲဗျ။

ငယ်ငယ်တည်းကဇာတိကပြတယ်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စနေထောင့်အုပ်စုမှာ မိုးအောင်၊ အေးဇော်၊ နိုင်ဝင်း၊ ရန်နိုင်ဦးနဲ့ ကျွန်တော်အပါအဝင် ငါးယောက်ရှိတယ်။ ခြောက်တန်းနှစ်ကတည်း ကတွဲလာကြတာဆိုတော့ ဆယ်တန်းရောက်တော့လည်း အတူတူပဲ။

အဲ ... ဆယ်တန်းမအောင်ကြတာလည်း အတူတူပဲ။ အတန်းထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ထမင်းဘူးထဲဖားထည့်တာမျိုး၊ ကောင်မလေးလွယ်အိတ်ထဲ ကြွက်သေထည့်တာမျိုးလောက်ကို ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုက သာမန်လောက်ပဲ။ စာတော်ပြီး ခပ်ခွာခွာနေတတ်တဲ့ ကောင်မလေးအိမ်ကို ကျောင်းက တိုင်စာပို့တယ်ဆိုတာမျိုးလောက်မှ စိတ်ဝင်

စားတာ။ ပြီးတော့ အတန်းမော်နီတာရဲ့ ဖိနပ်ကိုကြိုးဖြုတ်တာတို့ ၊ လွယ်အိတ်ထဲကို သောက်ရေခွက်ခိုးထည့်ပေးပြီး ကျောင်းစောင့်ကို တိုင်တာတို့ ကျတော့စိတ်ပါတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေကို စိတ်ပါလက်ပါ အစအဆုံးဦးဆောင်လာသူက ကျွန်တော်ပါ။ ရောက်လိုက်ရတဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းဆိုတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ နောက်ဆုံးကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးက မိဘလက်ထဲပြန်အပ်ပြီး စာမေးပွဲဖြေမှ ပဲ လာပါတော့လို့ ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တက်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းမှာ ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရတဲ့ ကျောင်းသားဟာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်မှာ ပထမဦးဆုံးပါပဲ။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ကျောင်းကကျောင်းမတက်ဘဲ စာမေးပွဲဖြေမှ ပဲ လာဖြေခွင့် ပေးတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူစရာလို့ မမြင်ကောင်းပေမယ့် ကျွန်တော်အဲဒီတုန်းကစိတ်မညစ်ဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာလည်း စာသင်ခန်းထဲမှာ မပျော်တော့ဘူး။ စာသင်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်နေရတာကို နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေတယ်။ ဒါတွေဖြစ်ရတဲ့ အဓိကတရားခံက ဆရာဂျက်လန်ဒန်နှင့် ဆရာမင်းသိင်္ခပဲ။

သူတို့ စာတွေက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲက ဆွဲထုတ်တာလို့ ထင်တယ်။ တစ်သွေမတိမ်း လိုက်နာနေရတဲ့ ပုံမှန်လူ့ဘဝကို ဆန့်ကျင်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်နေမှ တော့ ဘယ်လိုလုပ် စာသင်ခန်းထဲဝင်နေလို့ ရတော့မလဲ။ ဒါကြောင့် စာမေးပွဲကို အကြိမ်ကြိမ်ရှုံးရတာ တရားပါတယ်။

"ဆယ်တန်းတောင်အောင်အောင်မဖြေတဲ့ ကောင်"

အဲဒီခေတ်က ကျွန်တော်တို့ ရင်ကို ထိတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ထိပ်ဆုံးနေရာယူနေတဲ့ စကားပဲ။ ၁၉၈၀ ခုနှစ် ဝန်းကျင်ကနေ ၁၉၉၀

ခုနှစ်ကျော်ကျော်အထိ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေကို ဆယ်တန်းနဲ့ တိုင်းတာတယ်။ လူငယ်တွေ ဘာပဲလုပ်ချင်ချင်၊ အဲဒီဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ဆိုတာပဲ ကန့်လန့်ကြီးခံနေတယ်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင် ဘွဲ့ရဖို့ ကြိုးစား၊ ဘွဲ့ရရင်အလုပ်ရမယ်။ အလုပ်ရမှ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်မယ်၊ ခေတ်ကအဲဒီလိုသတ်မှတ်ချက်လေးနဲ့ ဆိုတော့ ကျွန်တော့် လိုကောင်ဖွတ်ကျားဖြစ်ရတာပဲ။

"ကောင်လေးက ဘွဲ့ရပြီးသား၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားတယ်၊ မဆိုးဘူးတဲ့ "

"အငယ်မလေးကလည်း ဘွဲ့ရတော့မယ်၊ ဟိုတစ်ကောင်တည်းယောင်တောင်တောင် ... "

"အလကားကောင်၊ ဘာမှ ဖြစ်မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး "

ဒါတွေဟာ ကျွန်တော့်ဘဝသမိုင်းတွေပါ၊ အဲဒီခေတ်အခါက ဖြတ်သန်းရတဲ့ မြို့ပြလူနေမှုဘဝက ရိုက်ခတ်တာတွေဟာ လက်ရှိ(၂၁)ရာစုမှာ တက်တက်စင်အောင်လွဲပုံကတော့ လေရူးသုန်သုန် ဇာတ်ကွက်တွေလိုပါပဲ။ ကြည့်ဗျာ၊ ဖိုးဇော်နဲ့ အေးဇော်တို့ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီးတွေဖြစ်နေပြီ။ နိုင်ငံက ဟိုင်းဝေးကားတွေထောင်ထားတဲ့ သူ့မိဘလုပ်ငန်းမှာ ဦးစီးနေတယ်။ ရန်နိုင်ဦးက စက်သုံးဆီလုပ်ငန်းနဲ့ နယ်မှာ ကြီးပွားနေပြီ။ ကျွန်တော်ဆိုလည်း ...

နေဦး၊ ဒီအတိုင်းပြောလိုက်ရင် တက္ကစီသမားသိက္ခာကျတယ်။ လုပ်သက်တွေ စုစုပေါင်းလိုက်ရင် ဆယ်နှစ်ကျော်ပါပြီ။ အဲဒီဆယ်နှစ်ကျော်ကာလအတွင်းမှာ မြို့တော်မဟာရန်ကုန်အတွင်း ခရီးသွားပြည်သူတွေကို မညည်းမညူ ကူညီပို့ဆောင်ပေးနေတဲ့ တက္ကစီမောင်အဖြစ် မြို့တော်ယဉ်ကျေးမှု ကို ပံ့ပိုးပေးနေတာ တော်ရုံတန်ရုံစွဲ၊ လုံ့လနဲ့ တော့မဖြစ်ဘူး

။ ကျား-မလူပေါင်းမျိုးစုံ၊ ဘာသာမျိုးစုံ၊ စရိုက်၊ လက္ခဏာမျိုးစုံတဲ့ လူတွေ နဲ့ နှစ်ပေါင်းဆယ်စုနှစ်ကျော် ပတ်သက်ဆက်ဆံပြီး မားမားမတ်မတ် ရပ် တည်နေနိုင်သူ၊ မြို့တော်ကြီးကို နှလုံးသည်းပွတ်လိုချစ်တဲ့ သူဟာ အာဂ တန်ဖိုးလားဗျာ။ ဒါပေမဲ့လည်း လောကမှာ အကောင်းမြင်သမားက နည်းလေတော့ ကျွန်တော်တို့ ကိုဆိုရင် လူတွေကနှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ပတ်လုံးသတိထားဆက်ဆံကြတယ်။

"တက္ကစီသမားတွေ သိပ်ရမ်းတာပဲ"

"ကားမောင်းရင် သူတို့ ကိုပဲ သတိထားနေရတယ်၊ ရပ်ချင်ရင်လည်း ထိုးရပ်၊ ကျော်ချင်ရင်လည်း ကျော်တာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ရှေ့နောက်မကြည့်ဘူး"

"ဟိုနားဒီနားလေးတောင် ဒီလောက်တောင်းနေတယ်။ ပြီးတော့ ကားကကားစုတ်"

လူတွေက ဒီလိုသာပြောကြတာ၊ သူတို့ က တက္ကစီသမားကို ပညာပေးကြတော့ ထည့်မတွက် ကြဘူး။ ကျွန်တော်အရင်ဆုံး ပညာပေးခံရပုံ လေးပြောပြမယ်။ တောင်ဥက္ကလာက ခရီးသည် ပါ။ ရေကျော်ဈေးရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကိုတားတယ်။ ကားစမောင်းတဲ့ နေ့ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ရင်တွေ ဘာတွေတုန်လို့ ဗျ။

"အစ်မကြီး ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"တောင်ဥက္ကလာ"

"တောင်ဥက္ကလာ ဘယ်နားလဲဗျ"

"၁၆ ကွေ့ ကုလားဘုရားမှတ်တိုင်ကျော်ကျော်လေး"

"ဟုတ်ကဲ့ (...) ပဲပေးပါ"

"ဟွန်း ... မများ ဘူးလား၊ ဒီကသွားနေကျကို လျှော့ပါဦး"

"(...) လျှော့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား"

"ပြီးရော၊ လမ်းထဲနည်းနည်းဝင်ပေးရမယ်နော်""

သူ့အသက်က အစိတ်လောက်ရှိမယ်။ ခပ်ဝဝနဲ့ လက်ထဲမှာ လည်း စားသောက်စရာတွေ ဆွဲလာတာ လေးငါးအိတ်ပဲ၊ သူကားပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်ဈေးတောင်းတာ နည်းသွားသလားလို့

ရိပ်ကနဲတွေးမိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပျံသင်ကာလဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

"ကက်ဆက်လေးဘာလေးဖွင့်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာသီချင်းကြိုက်လဲ၊ ခင်မောင်တိုးရှိတယ်။ စိုင်းထီးဆိုင်ရှိတယ်"

"ဟင့်အင်း ... လွမ်းမိုးဖွင့်"

ဟုတ်သားပဲ၊ အဲဒီတုန်းက မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ လွမ်းမိုးအသံချည်းပဲ။ ပန်းနု ... ပန်းနု - ပန်းနုဆိုပြီး လှိုင်ကနဲဆွဲကာငင်ကာအော်သံလေးက အတော်နားစွဲစရာကောင်းပါတယ်။ သူ့စတိတ်ရှိုးပွဲ မှာ ဆိုရင် ပုဝါလေး ခေါင်းမှာ ပတ်ပြီး ဂစ်တာခေါက်ရင်း သီချင်းဆိုပုံဟာ မမကြီးတွေ အသည်းစွဲပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဂစ်တာတွေဘာတွေခေါက်တော့ လွမ်းမိုးသီချင်းတို့ ၊ ခိုင်ထူးသီချင်း တို့ ဆိုနေကျပါ။ အခုခေတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ တုန်းကလို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်သီချင်းဆိုမယ့် လူငယ်တွေ နည်းကုန်ပြီ၊ ဒါတွေထားပါတော့။

ကျွန်တော်မောင်းလာရင်း တောင်ဥက္ကလာ (၁၆ကွေ့) ရောက်တော့ အမျိုးသမီးက ကားကို ခဏရပ်ခိုင်းတယ်။

"ဟိုရှေ့နားလေး ... ဟိုရှေ့နားလေး၊ ကီးမားပလာတာဝယ်ချင်လို့၊ ခဏလေးနော်"

ကျွန်တော် နည်းနည်းစိတ်ညစ်သွားပါတယ်။ သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ ကီးမားပလာတာဆိုတာ လုပ်ပြီးရောင်းတာမှ မဟုတ်တာ။ ဝယ်သူလာမှ ကြော်လှော်ပေးတာမဟုတ်လား။ အချိန်က နေ့လယ် ၁နာရီ ကျော်ပြီ။ ကားရပ်ဖို့ ကလည်း အရိပ်မရှိဘူး။ ကျွန်တော်စောင့်ပေးရင်းနဲ့ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမှ ပြီးတော့တယ်။ မချောက ဒါတောင်သုံးခုမှာ တာ နှစ်ခုပဲယူလာတာတဲ့ ၊ အားနာလို့ တဲ့ ၊ ကားဆရာရော ဘာစားပြီးပြီလဲတဲ့ ၊ ဟိုရှေ့ကကွေ့ဝင်ပေးပါနော်တဲ့ ။

ကျွန်တော်တော့ ခံရပြီဆိုတာမသိသေးဘူး။ ဘယ်ဗျာ၊ ကားကကွေ့ဝင်လာလိုက်ရတာ ဘယ်လောက်ခရီးတာသွားသလဲဆိုရင် ဟိုဘက်လမ်းလည်း ပြန်ထွက်ရော မေတ္တာအားကစားကွင်းလမ်း

နားရောက်တော့တာပဲ။ လမ်းထဲစဝင်တာကနေ ပြန်ထွက်တာ စုစုပေါင်းဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာတယ်။ ကျွန်တော်ခံရတာ အဲဒီလို။ ဒါကြောင့် တချို့တက္ကစီသမားတွေက ကားလာငှားရင် တောင်ဥက္ကလာတို့၊ မြောက်ဥက္ကလာတို့ ဆိုရင် ကျကျနနမေးပြီးမှ ဈေးပြောတယ်။ မဟုတ်ရင်မလွယ်ဘူး။
